

פרגמנט מתוך "אל-זה"

עמליה־הלנה מעבירה אותי אל ביתה בשביל רחב שחוצה את יער מתיה. יש לה בו חברים רבים שמצויים בבתים יפים. והם שרים. הדרך אל ביתה של עמליה־הלנה בתוך היער ארפה וזרועת עלים בצבעי שלכת, ובצדדיה בתיהם היפים של החברים שיתכן כי הם כבר מתים, הם אלו ששרים. הם שרים על עלי הדפנה ועל החגבים בקיץ, הם שרים על העכבישות הטווחות וטווחות את קוריהן, הם שרים על לשונות שנכרתו. בתיהם עשויי עץ ורחבי מדות, גגותיהם משלשים, חלונותיהם גדולים ודקיקים, תוכם חמים, אורם צהבהב־פתמתי. הם מכנסים בחבורות ואינם מבחינים בנו. יתכן כי אנו נדמות להם לעלים. יפי שירתם וחם קרבתם המוארת בשלהבות ביתיות ובנגינת גבל (שערם זהב גלי גולש עד ישבנם בעדינות, זוהר) מנגד למיתתם ואולי להפך. אנו הולכות באזור החשוף, עמליה־הלנה בכטחון של ההולך בשביל המכר אל ביתו ואלו אני בחשש שלא אדע את הדרך חזרה, אף שהדרך רחבה וברורה בתוך הבהק של העבר האחר. שהרי לילה עתה ואינני מכירה את המרחב.

אני מתפלאה שלעמליה־הלנה מתים רבים ויפים כל כך שיכולים ללוותה בדרך. אינני תוהה היכן שלי, שהרי אנו הולכות ביער המתים שלה, אך מרגישה בחסרונם. שלי ודאי חומים, מכרבלים כערמת סמרטוטים, סוחבים, קבצנים, חובשים את ידיהם בסחבות, שומות על לחייהם, רואים אותיות, מפריחים בדיחות, שירתם איננה הרמונית, הם מחביאים לחם בדמעות, מספרים על יענים גועות בחרבות, על אם שהתבלבלה, על אב מבעת מאלימותו, על אהובה עקשת.

שערם אפר,

עיניהם מעלות תהיה,

סימנם התעתוע.

סימנם הדיוקנאות הרבים.

אך לא הפרתי אותם מספיק כדי שיכנסו לחלומותי. הם נחבאים בדמעותי הריקות.

אך לא הפרתי אותם כדי שיכנסו לחלומותי, הם נחבאים בדמעותי הריקות, מערבים במתייה של עמליה-הלנה, בעיני ההוים ובלשונות המהרהרים, כפי שתמיד התערבו באחרים. כפי שתמיד נבדלו.

מהלכת עם עמליה-הלנה בשביל העלים ומתפלאה על מתייה היפים הרבים שמלויים אותה בדרכה.